

§ 2. Zawartość cukru w przetworach cukrowych ze względu na dodatkowy podatek spożywczy przyjmuje się:

- a) w miodzie sztucznym na 70%,
- b) w cukierkach nienadziejanych i karmelkach na 60%,
- c) w marmeladzie, czekoladzie i cukierkach nadziejanych na 40%,
- d) w likierach na 25%, wagi netto przetworów.

§ 3. Kto zatem posiada w chwili ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z 20 listopada 1922 r. zapas cukru wynoszący 100 kg. lub więcej przechowany poza magazynami fabryk cukru, obowiązany jest zgłosić go w ciągu 5 dni po dniu ogłoszenia wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów z 20 listopada 1922 r.:

- a) na obszarze b. zaboru austriackiego w najbliższym oddziale kontroli skarbowej,
- b) na obszarze b. zaboru rosyjskiego u inspektora kontroli skarbowej, wreszcie
- c) na obszarze b. zaboru pruskiego kontroli skarbowej w sposób podany w § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Zgłoszeniu i dodatkowemu opodatkowaniu podlega cały posiadany zapas cukru (§ 1), a nie tylko nadwyżka ponad 100 kg.

§ 5. Przesyłki cukru (§ 1) znajdujące się w chwili ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z 20 listopada 1922 r. w transporcie ma odbiorca w ciągu 5 dni po nadejściu do miejsca przeznaczenia zgłosić celem dodatkowego opodatkowania kontroli skarbowej wymienionej w § 3.

§ 6. Zgłoszenie należy wносить w 3 równobrzmiących egzemplarzach podając w nim:

- a) wagę (netto) cukru podlegającego podatki w kilogramach,
- b) gatunek zgłoszonego cukru t. j. czy to cukier w stanie naturalnym, czy też w przetworach cukrowych i w jakich,
- c) dokładne miejsce przechowania zgłoszonego cukru,
- d) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza cukru.

§ 7. Kontrola skarbową przyjmuje wniesione zgłoszenie, wciąga je do założonego na ten cel zapisku, oblicza przypadający dodatkowy podatek od złożonego zapasu, wypisuje na wszystkich 3 egzemplarzach № bieżący zapisku, dzień i miesiąc zgłoszenia zapasu cukru, kwotę przypadającego dodatkowego podatku spożywczego, wreszcie kasę skarbową, w której tenże podatek ma być wpłacony, poczem zwraca 1 egzemplarz zgłaszającemu zapas, drugi egzemplarz przesyła właściwej kasie skarbowej, a trzeci przedkłada do 8 dni po zamknięciu zapisku w drodze służbowej przelozonemu urzędowi akcyz i monopolów (dyrekcji okręgu skarbowego) po uwi docznieniu na nim dokładnej daty i kwoty zapłaconego podatku, celem przedłożenia go izbie skarbowej.

§ 8. Kontrola skarbową przyjmująca zgłoszenie ma prawo sprawdzić na miejscu, czy szczegóły podane w oznajmieniu zgodne są z prawdą.

§ 9. Przypadający od zapasów dodatkowy podatek spożywczy ma być wpłacony bezpośrednio do właściwej kasy skarbowej w ciągu 8 dni od dnia ogłoszenia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1922 r., lub też wpłacony za pośrednictwem P. K. O. na rachunek tejże kasy w tym samym terminie.

Niezapłacony w powyższym terminie dodatkowy podatek spożywczy od cukru należy ściągnąć w drodze przymusowej w sposób przepisany dla podatków bezpośrednich i to wraz z kosztami i odsetkami zwłoki obliczonymi po 1% miesięcznie od dnia płatności.

§ 10. Urzędy akcyz i monopolów skarbowych (dyrekcje okręgu skarbowego) uprawnione są do odroczenia na przeciąg 2 miesięcy zapłaty dodatkowego podatku spożywczego od zgłoszonych zapasów cukru w razie okoliczności wyjątkowo na uwzględnienie zasługujących; w tym wypadku jednak zapasy cukru muszą być wzięte pod zamknięcie urzędowe, aż do chwili zapłaty podatku.

§ 11. Kasy skarbowe obowiązane są pobrać dodatkowy podatek od zapasów cukru i zarachować go na dobro Ministerstwa Skarbu dział VI § 2 poz. 5.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

967.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 listopada 1922 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1922 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1922 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 104 poz. 953) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorcy fabryk wódek (likierni, rozlewni), tudzież hurtowi i detaliczni sprzedawcy wódek obowiązani są zamknąć z końcem listopada 1922 r. prowadzone w ich przedsiębiorstwach książki i rejestry przychodu i rozchodu spirytusu i wyrobów wódczanych i wyprowadzić pozostały na dzień 1 grudnia 1922 r. zapas.

Przedsiębiorcy ci, jak również osoby prywatne posiadające na zapasie z dniem 1 grudnia 1922 r. więcej, jak 5 litrów stustopniowego spirytusu, zawartego w spirytusie i wyrobach wódczanych, winny zgłosić pisemnie w 2 egzemplarzach najpóźniej do 3 grudnia 1922 r. (włącznie) — w b. zaborze rosyjskim.

skim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów, zaś poza siedzibą tego urzędu właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborze austriackim i pruskim równorzędnym urzędowi skarbowym — cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych (likierów, wódek, rumu, koniaku i t. p.), jaki znajdować się będzie u nich w dniu 1 grudnia 1922 r.

Odbiorcy posyłek spirytusu wzgl. wyrobów wódczanych, wysłanych przed dniem 1 grudnia 1922 r., a odebranych po tym dniu obowiązani są zgłosić je powyżej wymienionym urzędom w przeciągu 3 dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości i stopniowości spirytusu, a co do wyrobów wódczanych ilość i pojemność naczyń, zawierających te wyroby i ogólną ilość litrów bieżących, dalej miejscowość i miejsce przechowania zapasów.

§ 2. Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia, potwierdzi na obu egzemplarzach oznajmienia dzień zgłoszenia, umieści pod potwierdzeniem swój podpis i pieczęć urzędową, wciągnie zgłoszenie pod liczbę bieżącą do zapisku wniesionych oznajmień — i zwróci jeden egzemplarz oznajmienia dla pokrycia zgłaszającemu.

§ 3. Na podstawie otrzymanego zgłoszenia nastąpi urzędowe zbadanie zapasów przez organa skarbowe. Organ skarbowy wpisze wynik zbadania oraz wysokość dodatkowego podatku w równym brzmieniu w obu egzemplarzach oznajmienia, a to w egzemplarzu urzędowym i w egzemplarzu zgłaszającego. Organ ten pozostawi jeden egzemplarz oznajmienia posiadaczowi zapasów, który będzie obowiązany uiścić dodatkowy podatek w najbliższej kasie skarbowej do dni 8 i donieść o tem przyjmującemu zgłoszenie urzędowi skarbowemu; ten urząd przedłoży drugi egzemplarz oznajmienia po wpisaniu danych co do uiszczenia podatku przełożonej izbie skarbowej.

Na znak dodatkowego opodatkowania wyrobów wódczanych nalepi zgłaszający na każdej flasce z wyrobami wódczanymi drugą opaskę (banderole). Od 1 grudnia 1922 r. obowiązane są fabryki wódek (likiernie i rozlewnie) nakładać na flaszki z wyrobami wódczanymi — zamiast jednej — po dwie opaski (banderole) w sposób przewidziany.

Po wyczerpaniu dotychczasowego zapasu starych opasek wyda się nowy nakład banderoli, różniących się od dotychczasowych inną barwą.

Po wprowadzeniu tych nowych opasek nakładać się będzie na flaszki z wyrobami wódczanymi tylko po 1 opasce nowego typu.

§ 4. Izba skarbowa może na prośbę obowiązanych do uiszczenia dodatkowego podatku zezwolić na spłacenie dłuższej kwoty w trzech równych ratach miesięcznych z zastrzeżeniem opłacenia 12% odsetek w stosunku rocznym.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1922 r.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

968.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 listopada 1922 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa (Dz. U. R. P. № 104 poz. 950) zarządza się co następuje:

§ 1. Nagrodę otrzymać mogą tak osoby cywilne, jak wojskowe.

Wedle zasad art. 6 ustawy przyznaje się nagrody tak w wypadkach przemytnictwa z zagranicy do kraju, jak również z kraju zagranicę (wymytnictwo), w obu wypadkach pod warunkiem, że towar podlega albo cłu, albo też zakazowi przywozu, wywozu lub przewozu.

W wypadkach przytrzymania osoby samej lub też z towarem, który ani cłu ani zakazowi nie podlega, przyznawać można nagrody jedynie na podstawie art. 9 ust. 1.

§ 2. Nie należy przyznawać nagrody w wypadkach, co do których zachodzi albo:

- 1) zbyt małe prawdopodobieństwo zasądzającego wyroku, albo też
- 2) brak istotnej zasługi po stronie osoby, roszczonej sobie pretensję do nagrody; wystarcza do uzasadnienia zasługi jedna z następujących okoliczności: poniesione trudy, narażanie się na niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia, okazana przy wykryciu przestępstwa gorliwość służbowa, spryt lub energia.

Istnienie zasługi po stronie osoby, roszczonej sobie pretensję do nagrody za doniesienie, ocenia się wedle zasad art. 2 i art. 4 ustawy.

§ 3. Przy oznaczeniu wysokości nagrody w zakresionych w art. 6 granicach, czyni się różnicę pomiędzy wypadkami wykrycia przemytnictwa w urzędzie celnym (nierzetelne deklarowanie towaru, lub zupełne tegoż zatajenie) a wypadkami wykrycia przemytnictwa poza urzędem celnym. W wypadkach pierwszego rodzaju wymaga się do przyznania nagrody naogół wyższego stopnia zasługi, niż w wypadkach drugiego rodzaju.

§ 4. Powołane do przyznawania nagród Komisje przy urzędach celnych ustalają w każdym poszczególnym wypadku:

- 1) wartość szacunkową towaru — wedle zasad art. 7 ustawy i przy uwzględnieniu postanowień §§ 5 — 9 niniejszego rozporządzenia,
- 2) procentową wysokość nagrody — wedle zasad art. 6,
- 3) przypadającą, wedle punktów 1 i 2 ogólną sumę nagrody za jeden i ten sam wypadek